

DRAVSKI VRTINCI

letnik:

št: 1

Dravski vrtinci, letnik 21, šolsko leto 2016/17

Pa smo jih – sestavili, ponovno. Z našimi Vrtinci je tako kot z zimo: potem, ko že misliš, da ne bo nič, da bo brez snega, se usuje. In potem drži, je prava; tako kot naše ustvarjalke. Majčkeno počakajo, potem pa se pokažejo – s svojim načinom razmišljanja, sposobnostjo oblikovanja misli in s korajžo, da lahko drugi razpravljajo o tem, kar delajo. Pa pisanje sploh ni edino, kar zmorejo in počnejo. Bravo, punce!

*Urednica-mentorica
Jasna Šeneker*

Vsebina:

ODREŠITEV, Maša Bedrač
DRAGA LJUBEZEN, Maša Bedrač
HEJ TI!, Maša Bedrač
JON, LOVE, Maša Bedrač
KAJ SE ZGODI, Maša Bedrač
I., II., III. (HAIKU), Ana Blatnik
POT 1, Megi Tinev
RESNICA, Megi Tinev
SANJAJ, Megi Tinev
VAMPIR, Megi Tinev
BORCI, Megi Tinev
POT 2, Megi Tinev
GLOBINA, Megi Tinev
KROJAČ, Megi Tinev
POT, Patricija Županovič
KONCI, Patricija Županovič
MRAČNI SVET, Patricija Županovič
TEŽNJE SRCA, Patricija Županovič
VPRAŠANJA, Patricija Županovič
NJENA LJUBEZEN, Patricija Županovič
MOJA KRHKI DUŠA, Patricija Županovič
POGLED, Patricija Županovič
IZGUBLJENA DUŠA, Patricija Županovič
RAZLIČNI SMO Patricija Županovič

Maša Bedrač

ODREŠITEV?

»Dan! Veste, doktor, imel sem najbolj čudne sanje,« zaupam doktorju Greenu – svojemu psihiatru, ki sedi nasproti mene v usnjenem naslanjaču. Meni se zdi, da je stereotipni psihiater. Nasloni se nazaj in sklene roke pred sabo.

»In se jih še vedno spominjate?« vpraša z dvignjeno obrvjo in očitno vznemirjenostjo v glasu.

Na terapiji nisem nikoli zgovoren in morda ga čudi, da sem sam nekaj načel.

»Kako se jih ne bi, ko pa se ponavljajo sleherno noč. Vedno so iste in zbudim se šele na koncu. Kričeč in poten. Tudi če vzamem uspavalne tablete, ki ste mi jih predpisali, so sanje še vedno tam. Vsako noč se priplazijo nazaj in me zabadajo, kjer me najbolj boli.«

Nekaj si zapiše, verjetno že stotič eno in isto opombo. Videl sem njegove zapiske o meni; velikokrat je bilo napisano, da mora biti previden.

»In, misliš, da bi mi lahko zaupal, kaj sanjaš?« se pozanima s previdnim glasom, kot bi pričakoval moj bes. A ga ne dobi. Namesto kriččega izbruha, ki ga je dobil že nešteto krat prej, pokimam.

»Prav. Toda obljubite, da me ne boste prekinjali, doktor Greene,« postavim edino zahtevo in nestrpnost čakam na njegov odziv.

Prikima, toda ne z lahkim srcem, to lahko razberem z njegovega obraza. V teh štirih letih terapij sem se naučil kar dobro presojati ljudi po izrazih. Zanimivo je, koliko čustev so zmožni pokazati tisti, ki so tu. Največkrat razberem obup, strah, jezo, bes, utesnjenost in žalost, zelo redko pa veselje. Vendar pa v vseh štirih letih še nisem opazil enakega izraza, kot je moj. Praznina! Moj obraz je prazen kot nepobarvano platno in nalašč ga ohranjam takšnega. Ne kažem čustev, ker se mi zdi nepotrebno.

»Tako, ko boste pripravljeni, gospodič Ares. Ares je bog vojn, kajne? Povzročil je veliko smrti ...«

»Da in tudi jaz sem povzročil eno,« odgovorim neprizadeto. »Sanj se spomnim natančno, nikoli ne manjka niti podrobnost. Torej, lahko?« vprašam polglasno in ko prikima, začnem ...

Ležala je pod staro jablano. Bilo je poleti, konec meseca avgusta, ko je vročina že nekoliko popustila in ko je vsa narava od prestane vročine in suše lažje zadihala; jutra so bila že bolj sveža, skorajda že hladna, najpomembnejše

Maša Bedrač

pa je bilo to, da se je ob jutrih na listih, travi in na vsakem delčku rastlinja že nabrala rosa, ki je ohladila in nahranila od suše izmučeno žitje.

Tam je bil najin kotiček in takoj, ko sem jo zagledal, sem postal ter se zastrmel vanjo.

Ležala je pod jablano, kamor sva kmalu po tistem, ko sva se spoznala, vrezala najini imeni. Dolinica, v kateri je jablana rastla, je bila majhna, a zelo senčnata, kar je poleti dajalo hlad.

Tistega dne mi je poslala sporočilo, v katerem je bila ena sama beseda – *oprosti* – in vedel sem, kam moram.

V rokah je držala debelo knjigo in občasno se je njena roka premaknila, da je lahko obrnila stran. Bila je ena tistih punc, ki so bile vedno čudovite, ne glede na to, kaj so imele na sebi. Z roko si je popravila pramen las in takrat sem se spustil v lahen tek do dna dolinice.

»Hej, Ares,« je pozdravila, ne da bi dvignila pogled. »Zdravo tudi tebi, Elpis,« sem odvrnil in sedel zraven nje. »Kaj pa je tako zanimivega, da me niti pogledaš ne?« Zasmejala se je in me pogledala. Njene zelene oči so me prebadale, kot bi mi hotele pogledati v dušo in kotiček ustnic se mi je dvignil. »Ares, Ares, lahko bi vedel, kaj berem,« me je pokarala in me rahlo krcnila po glavi. »Vojna in mir, Ares.«

Ostal sem tiho in počakal, da je prebrala do konca.

»Veš, malo sem raziskovala in prišla do zanimivih zaključkov,« se je zahihitala in sedla. »Raziskovala sem najini imeni in ugotovila, da se imenujeva po grških bogovih. Ti imaš ime po bogu vojne in jaz po duhu upanja. A ni to fantastično?« je vzkliknila in zaploskala.

Pokimal sem in poslušal, ko je naprej napletala o grških bogovih. Nisem se posvečal njenim besedam, skoraj vso pozornost sem namenil njeni podobi. Spominjala me je na letne čase. Njeni valoviti lasje so bili jesen, njene pege poletje, zelene oči spomladanska ploha in njena koža zima. Bila je brezčasna, kot letni časi. Opazil sem, da je bila bolj bleda kot običajno, čeprav je to skušala omiliti z navdušenim razlaganjem in smehom. A me ni preslepila; njen nasmeh ni dosegel oči. Tiste prelepe zelene oči so bile kot mrtvi koščki stekla, ki ga steklar pusti ležati na tleh. In sovražil sem jo gledati takšno. Rokav njene prevelike jope je zlezal do njenega komolca in za hip sem zagledal črte. Črte, ki so se vile po njeni roki navzgor, kot tračnice, vzporedne in neskončne. Zgrabil sem njeno roko in jo potegnil k sebi, toda preden bi lahko karkoli rekel, si je

Maša Bedrač

popravila rokav in sunkovito vstala. »Moram iti. Oprosti, Ares, a mami sem obljubila, da bom prišla hitro.« Pograbila je knjigo in odvihrala stran. Gledal sem za njeno odhajajočo postavo in molil, da ne bi storila kakšne neumnosti.

Obsedel sem pod jablano in nenadoma so se mi rože, ki so bile še pred minuto lepe, zazdele najgrša stvar na svetu. Nebo, prej nebesno modre barve, je postalo temačno in moje počutje se je spustilo z vrha na samo dno.

Jezno sem vstal in pustil jablano za sabo. Cel dan sem se potikal naokrog, ne da bi vedel, kaj delam, in ko se je zmračilo, sem odšel domov.

Pred vrati je čakal listek in na njem spet samo – *oprosti*. Obrnil sem se in stekel nazaj ... S svetilko, ki sem jo vzel s seboj, sem svetil okoli, da bi jo našel, a zaman.

»Elpis, to ni smešno. Takoj pridi ven,« sem se zadril in šele takrat opazil popisan list papirja na drevesu ...

Najdražji Ares! Žal mi je, tako zelo mi je žal, da sploh ne morem povedati. Srce me boli, ko pišem tole, a to moram spraviti iz sebe, preden storim poslednje dejanje. Poslavljam se, Ares. Od tebe in vseh, a najbolj od tebe. Pogrešala te bom, zapomni si to in zapomni si mene. Iti moram, čeprav nočem. In žal mi je. Tako zelo žal. Ne bodi jezen name, prosim, in ne krivi sebe. Nisi kriv, kriva sem sama in res mi je zelo hudo. Patetično, vem. A to sem jaz, ena in edina. Elpis. Naj ti povem skrivnost, takšno, ki je ne poznaš. Ljubim te, Ares, in hvala, da si bil ta čas ob meni. V meni si zanetil vojno in jaz sem ti dajala upanje. Pri prepadu bom do sedmih. Čakala te bom. Toda zdaj moram reči poslednje slovo. Adijo in oprosti, Ares. Vedno tvoja, Elpis.

Solze so mi kapljale po licih. Stekel sem, solze so mi meglile pogled, toda tekel sem *tja*, kjer je res stala in čakala. Stala je na robu in ko me je zagledala, se je nasmehnila. »Oprosti, Ares. Toda, to moram storiti. Adijo,« je še rekla in naredila korak nazaj.

Skočila je z roba prepada in jaz sem stal na robu in gledal njeno padajoče telo.

»Tudi jaz te ljubim, Elpis,« sem zakričal in prisežem, da sem videl majhen, zadovoljen nasmešek, preden je z vso silo treščila v vodo ... In ko več minut ni splavala ven, sem vedel. Elpis, ljubezen mojega življenja, je bila mrtva.

Končam pripoved in nestrpno čakam na odziv doktorja Greena.

»No, to pa so bile zanimive sanje,« zamomlja in zastrmim se v njegove puste oči.

Maša Bedrač

»Veste, kaj je najbolj ironično?« vprašam z drobcenim nasmehom, ko zmaje z glavo.

»Da to niso bile sanje, da je bila to resničnost. To se je zgodilo in vsako noč sanjam o tem.«

Vstanem in se napotim ven, vedoč, da sem mu dal kost za grizenje. Vendar ne bo dobil priložnosti, da bi me podrobneje izprašal.

Grem Sedem v avto in se odpeljem *tja*. Odločen sem, da bom storil *to*. Izstopim in se zastrmim v daljavo ...

»Točno štiri leta, Elpis. Točno štiri leta, odkar te ni več in vsak dan se krivim. Vem, da sem kriv, in tudi meni je žal,« kričim v veter in se hkrati nasmehnem. Prišel je čas tudi za moje slovo ... »Ljubim te, Elpis, in prihajam k tebi. Za večno!« zakričim in stečem. Tečem proti robu in se za hip ustavim. Obrnem se in stopim korak nazaj, tako kot je to storila ona. Ne čutim več tal pod nogami in veter me obrača. Ko zadenem vodno površino, me pogoltne črnina in moja zadnja misel je: »*Mrtev sem in zdaj bova lahko z Elpis skupaj za vedno!*«

Avtoričina misel: Konec kot konec ni nujno vedno prava in edina rešitev.

Maša Bedrač

DRAGA LJUBEZEN!

Zapustila si me in me okradla vsega. Mojih prijateljev, mojih spominov, mojih sanj, moje preteklosti in prihodnosti. Dala si mi sedanjost in pa občutek pripadnosti, ki si mi ga iztrgala iz rok, čim si lahko. Zakaj? Nas tako rada gledaš, ko trpimo, ko so naša srca zlomljena in ko naše solze močijo tla, po katerih bodo hodili naši nasledniki? Nas tako rada trpinčiš in naša srca lomiš kot zrcala, da potem razpadejo na majhne koščke, ki jih ni več moč pobrati? Očitno je temu res tako. Veš, ko sem bila majhna, sem verjela vate. V to, da mi boš pripeljala princa na belem konju, žabca, ki se bo spremenil v princa, ali pa sosedovega fanta, ki me bo imel resnično rad. Upala sem in čakala, a nihče ni prišel. Nikoli. Nikdar. Moje sanje so odplavale, kot umazanija na tleh, ko dežuje. Moje sanje o ljubezni so se izgubile v zvenu mojih besed, utopile v potokih mojih solz, zatavale v mojih mislih, se ubile v mojih možganih in tako za vedno izginile. Zdaj vate ne verjamem več in prav tako ne verjamem več v srečne konce ali pa prince, ki te rešijo. Zakaj? Ker ne obstajajo. Pika in konec debate. Tolikokrat si me že prizadela, da preprosto ne morem več. Kolikokrat sem že ljubila, pa so me vedno znova izdali in moje srce poteptali do nerazpoznavnih oblik, ki sem jih potem skušala spet oblikovati, samo zato, da so lahko moje srce zopet uničili. Tega se ne grem več, ker preprosto ne morem več, ker manjka še čisto malo, pa bom zlomljena do konca in se ne bom mogla več pobrati. Ker potem bo res konec in upanja bo konec in mene bo konec in vsega bo konec. Rada bi verjela vate, pa preprosto ne morem, ker me izdajaš vedno znova in znova in tega jaz ne bom več prenašala. Ne morem in tudi nočem, saj želim, da moje srce ostane takšno kot je zdaj. Zdaj moje srce ni več popolno, ni več celo, ampak je že malo odlomljeno, a je v redu. Za zdaj. Še ena prevara, še ena laž in moje srce bo zlomljeno in nepopravljivo. Ne bom več verjela vate, a odpuščam ti, za vsakič, ko si me prizadela.

Poljub, jaz.

Maša Bedrač

HEJ TI!

Ja ti, ki bereš to. Ti, s prelepim nasmeškom, ki je včasih redek. Ti, z magičnimi očmi, ki se svetijo v soju sonca. Ti, s čistim srcem, ki ga vznemiri že najmanjša krivica. Ti, z veliko domišljijo, ki lahko naslika popolnoma nov svet. Ti, ki svoje solze skrivaš pred svetom. Ti, ki svojih laži ne znaš skrivati. Ti, ki misliš, da te nihče nima rad. To ni res. Jaz te imam rada. Zaljubila sem se vate, kar na ulici, ko si stopal mimo neznancev. Videla sem mimo tvojega nasmeha in skozi tvoje žalostne oči naravnost v tvojo dušo. In v tistem trenutku, ko so se najine oči srečale in so se tvoje ustnice ukrivile v majhen nasmeh, sem se zaljubila vate. Zaljubila sem se v tvoj nasmeh, ko se ti v licu naredi jamica. Zaljubila sem se v tvoje oči, ki znajo biti tako žalostne. Zaljubila sem se v tvoje solze, ki niso vidne, a so vseeno prisotne. Zaljubila sem se v tvoje srce, pa čeprav ne vem, kakšno je. Zaljubila sem se v tvojo domišljijo, ko sem enkrat videla tvojo razstavo. Zaljubila sem se v tvoje besede, ko sem te slišala govoriti. In zaljubila sem se v tvoje srce, ko sem te prvič zagledala. Kadarkoli se boš počutil samega in neljubljenega, se ozri v nebo in vedi, da nekje stojim jaz in gledam v to isto nebo in razmišljam o tebi.

Neznanka

Maša Bedrač

JON, LOVE

Jon je tiho hodil po zaraščeni poti do majhnega nagrobnika na najbolj oddaljenem koncu mestnega pokopališča. V žepu ga je žulila škatlica, v dlan so ga zbadali trni šestnajstih vrtnic in zložen papir v žepu ga je opominjal. Jon je živel v svojih sanjah, kjer je bivala tudi ona. Njegova svetla lučka, ki ga ni zapustila. Za vsak korak, ki ga je stopil bližje h grobu, ga je v srcu bolj bolelo. Štel je vsak sleherni korak. Točno ob 16:32 je stal pred njenim grobom, strmeč v modrikast kamen pred njim. Minilo je 47 mesecev in za četrto obletnico, do katere je moral čakati še mesec dni, je imel pripravljeno nekaj posebnega. Samo zanjo. »Kako si?« je vprašal kamen ter sedel na tla. Vrtnice je položil na zemljo in pobožal nagrobnik, na katerem je bila napisana vrstica iz Razcepljenih, tista o pogumu. Iz žepa je potegnil list papirja, pogladil črke in se spomnil, kolikokrat ga je Emma prosila, da ji naj napiše pismo, pa je vedno pozabil. In kaj ga je pripeljalo do tega, da je napisal pismo? Emmina smrt, nič drugega. Nekajkrat je globoko vdihnil in začel brati. »Moj mali angel, moja mala Emma! Kako si? Ti je lepo? Upam, da je vsaj tebi, ker meni vsekakor ni. Čeprav te ni več, te slišim, vidim in čutim ob sebi. Zakaj te čutim samo jaz? Prodal sem najino hišo. Še istega dne, ko si odšla, sem najel nepremičninskega agenta in prodal hišo s pohištvom vred. Vzel sem samo fotografije. Najine in tvoje. Ničesar drugega, prisežem. Nisem mogel živeti tam, kjer si se ti smejala, jokala in kričala. Nisem mogel in ne morem niti danes. Žal mi je. Vsak dan se sprašujem *Zakaj te ni več doma?* Se še spomniš, kako te je vedno skrbelo zame, ker po več dni nisem jedel, ker sem imel v glavi melodijo in nisem mogel spati ali jesti, dokler pesem ni bila končana? Ni ti treba več skrbeti, ker pesmi nisem napisal že skoraj štiri leta. Zdaj zame skrbi stara gospa, ne morem se spomniti njenega imena. Morda je Nancy ali pa morda Angelina. Pa tudi zdaj, ko nimam melodije v glavi, ne morem jesti, ne morem spati, ker tebe ni blizu. Se sprašuješ, zakaj ne pišem več? Zato, ker Shadows ne obstajajo več. Odšel sem po treh mesecih, ker nisem več zdržal. Nick in Tom sta se delala, da je vse v redu, pa ni bilo. Razpustila sta bend. Ni šlo in vse je drugače. Vabijo me v pogovorne oddaje, še kar po vseh teh letih ne morejo odnehati, pa ne smem iti, ker zdravniki pravijo, da ne smem. Veš, diagnosticirali so mi klinično depresijo in zdaj živim v hiši, ki je popolno nasprotje najine. Z mano živi tista Nancy ali Angelina, toda ne skrbi, ona je stara vsaj 60 let. Ne pusti me veliko ven. Veš, zakaj sem lahko tu?

Maša Bedrač

Zmenil sem se, da me vsak dan pustijo k tebi, enkrat na mesec pa lahko ostanem dlje. Lepo, kajne? Tvoja sestra, Mary, ona je drugačna. Začela je piti, veš. Enkrat je prišla k meni, s steklenico vodke, in potem sva pila. Prelomil sem obljubo. Govorila sva o tebi in bilo je lažje, toda prelomil sem obljubo. Katera po vrsti je že bila? Stota? Ne vem in nočem vedeti. Pridi nazaj in spremenil se bom, obljubim. Žal mi je. Zdaj Mary nosi zapestnice na levi in desni roki. Na dan tvojega pokopa je imela le eno na desni roki, tistega dne, ko sva pila, jih je imela več. To je bilo tri leta nazaj. Skrbi me, da se ti bo kmalu pridružila. Benny, tvoj brat, mislili smo, da bo huje, pa ni. Lahko si ponosna nanj, nehal je kaditi. Je otožen, vendar piše. Piše o tem, kako krasna si bila in kako te je imel rad. Moti se. Moral bi pisati o tem, kako si krasna in kako te ima rad, ne o preteklosti. Obiskal me je in mi pokazal osnutek. Bil mi je všeč, ker me je skoraj zadušil. Zakaj je to dobro? Ker tako vem, da sem še vedno živ. Ne skrbi, ne režem se. Kaj bi bilo narobe, če bi se? Nič. Obiskal me je in hotel me je odpeljati ven, zdravniki so mu pustili. Nisem mu verjel in nisem šel. Toda, kar me moti, je to, da me je obiskal. Zakaj me vsi obiskujejo? Tebe bi morali, ne mene. Kdo vse je stal tu in se pogovarjal s tabo? Povej mi. Verjetno nihče. Veš, pravijo mi, da sem nor, ker hodim sem in se pogovarjam z nagrobnikom, toda jaz vem, da me ti lahko slišiš. Te zanima, kaj slišim ponoči? Slišim demone, ki prebivajo v meni. Tiste, ki mi govorijo, da te naj pozabim, da naj grem v bar, se napijem in domov povabim kakšno punco, da mi da zadovoljenje. Ne morem. Takrat razbijam in zato so skoraj vse stvari v moji sobi pritrjene. Ne maram jih, da veš. Nick in Tom žalujeta, toda na drugačen način. Tvoja mama in oče sta se ločila. Rekla sta, da si bila ti edina stvar, ki ju je še držala skupaj. Pravita, da si ju razočarala. Zakaj to pravita? Kako bi ju lahko razočarala, ko pa si ena najprijaznejših deklet na celotnem svetu? Mislim, da sta hinavca in da samo iščeta nekoga, da ga okrivita. In najprimernejši razlog je bila tvoja smrt. Narobe? Ja. Prav? Ne. Žal mi je, če zvenim, kot da se pogovarjam sam s sabo, ali kot da pišem spis, samo stvar je: nikoli še nisem napisal takega pisma. Te zanima, kako sem jaz? Naj ti povem, da boš edina vedela resnico. Ne skrbi, ne bom rekel, da sem vesel. Počutim se, kot bi mi manjkalo pol srca, ne briga me, kako osladno to zveni, resnica boli. Poglej, rimam. Ni lepo, morda bom to kasneje popravil. V enem napadu obupa sem raztreščil Diano, moja najljubšo kitaro, tisto modro, ki si mi jo podarila ti. Potem pa sem se odpeljal v naš studio. Raztreščil sem vse kitare. Vseh 72. Diana je bila prva, ker je bila vedno ob meni. Kupili so mi tisto

Maša Bedrač

fenderco, na katero so se podpisali Clapton, McCartney, Jagger pa še cel kup drugih rokerjev. Prijazno od Toma in Nicka, kajne. Mislim, da sta mi hotela povrniti ritem in sta verjela, da ga bom pridobil, če bom igral na kitaro, ki so jo podpisali ostali odlični kitaristi. Ni uspelo, a nisem imel srca, da bi uničil tudi tisto mojstrovino. Zdaj leži v studiu in nanjo se nabira prah. Ne briga me. Ne briga me za Nicka, za Toma, za Bennyja in Luno, ne za Mary in ne za tvoje starše. Briga me zate. Pogrešam te, punčka. In žal mi je. Veš kaj vidim, ko zjutraj odprem oči? Vidim praznino in vidim belino. Tudi to bi moral popraviti, vendar se mi ne da. Žal mi je. Veš, ne dovolijo mi barvnih rjuh, a jaz jih hočem. Hočem modre, rumene, vijolične in mavrične rjuhe, da me bodo spominjale nate. Hočem se te spominjati, toda pravijo, da se ne smem. Sovražim jih. In sovražim sebe. Ne vem sicer, zakaj, a se. Tega oni ne marajo, toda storiti ne morejo ničesar. Veš, da me dekleta še vedno prepoznajo? Še kar kričijo in tekajo za mano, kadar sem na cesti, in zato imam ob sebi še vedno Billa, mojega varnostnika. Se spomniš, da si vedno govorila, kako stereotipno ime je to? Jaz se. Pogrešam te, punčka. A boš prišla nazaj, če bom molil? Kaj bi rekla, če bi te prišel obiskat? Bi ti bilo všeč? Veš, zadnjič sem cel dan sedel pred listom papirja in opazoval črte na njem. Moral bi napisati, kako se počutim, pa nekako nisem mogel. Ne morem pisati, ne morem spati, še razmišljam komaj. Doktor John, moj psiho-nekaj, hoče govoriti o meni in jaz nočem in potem večino srečanja sedim in ga gledam v oči in sem tiho. Ne govorim, on pa me sprašuje. On sprašuje, jaz ne odgovarjam. On me gleda in jaz zaprem oči. Tako mi je všeč. Edina, ki me je lahko pripravila do smeha, do govorjenja, si bila ti, punčka. Pogrešam te, pridi nazaj in bodi spet z mano. Vsako uro je težje, z vsako sekundo me srce bolj boli in čedalje bolj te pogrešam. Pridi nazaj in obljubim, da bom storil vse, da ostaneš z mano. Samo pridi nazaj in bodi spet ob meni. Žal mi je, če sem te jemal za samoumevno, a obljubim, da te bom bolj cenil, če prideš nazaj. Sit sem neprespanih noči, prejkanih ur in sit sem samote. Se spomniš, ko si rekla, da ne bi preživel brez tebe? Prav si imela in naj ti povem, da je vsak dan težje. Vrni se v moj objem, punčka. Tvoj in samo tvoj, Jonathan. P.S.: Z drugimi nisem govoril okoli dve leti, ker me ne razumejo. Pogovarjam se samo s tabo, ker me ti edina razumeš in me poslušáš. Poljub.« Obrisal si je solzo in se kislo nasmehnil. Le ona je lahko iz njega spravila takšne občutke. Le ona je znala pomiriti njegove demone, njegove pošasti, ki so prebivale v najglobljem delu njegove duše. Ona, njegov osebni angel, in on,

Maša Bedrač

njen osebni hudič. Spadala sta skupaj, ker se nasprotja privlačijo in onadva sta bila skupaj popolna. Njega bi lahko glede na zunanost označili kot angela. Ona pa je bila, vsaj njej se je tako zdelo, vsakdanja. On se s tem ni strinjal in ona mu je počasi začela verjeti. Veter je zapihal malo močneje in Jon se je stresel od neprijetnega občutka. Njegov telefon se je začel oglašati s predirljivim piskanjem in razočarano je zavzdihnil, njegov čas je skoraj potekel. Čutil je, da se bolezen vleče v njegove kosti. Čutil je, kako postaja vse šibkejši, kako se njegov imunski sistem počasi mehča in razpada. Njegovi demoni so ga požirali od znotraj navzven, on je to vedel. »Hotel sem te zaprositi za roko, da bi tudi uradno postala samo moja. In zato ti tukaj in zdaj, kjer je trenutno moj raj, podarjam prstan ter ti obljubljam, da nihče drug ne bo zasedel tvojega mesta. Ne bo druge ženske, obljubim, vedno samo ti.« S temi besedami je na tla položil modro žametno škatlico, ki jo je že prej odprl. Majhen moder safir se je zableščal v popoldanskem soncu in Jon je zavzdihnil. Ko je prvič videl prstan, je videl Emmin obraz, ki bi se razsvetlil, ko bi zagledala droben safir na srebrnem obročku v njegovi dlani, ko bi klečal na enem kolenu. Ostala bi brez besed in ko bi lahko končno spet govorila, bi zašepetala tih da, on pa bi jo dvignil in objel in poljubil in odnesel v spalnico. »Moram iti,« je polglasno rekel in se še enkrat stresel zaradi mraza, ki se je priplazil po njegovi hrbtenici. Po nekaj korakih se je obrnil in se nasmehnil. Tokrat je bil ta nasmeh iskren, saj je dosegel njegove oči. »Se vidiva kmalu,« je rekel, z dvojnimi pomenom fraze, se obrnil in odkorakal stran, proti resničnosti.

Maša Bedrač

KAJ SE ZGODI?

Kaj se zgodi, če ne vidiš več?
Vidiš črnino,
praznino?
Ali pa vidiš tiste dragocene
spomine, ki vtkani so v tvoje srce.

Kaj se zgodi, če ne slišiš več?
Slišiš kakšno šumenje,
žuborenje?
Ali pa slišiš glasove očka
in mame, ki svarijo te?

Kaj se zgodi, če ne hodiš več?
Si osamljen,
omamljen?
Ali pa ti voljo posrka
in z njo najlepše spomine.

Kaj se zgodi, če kot rožica živiš?
Kdaj obžaluješ,
se sprašuješ?
Ali pa se počasi rešuješ
in se iz sna prebujáš.

Kaj se zgodi, če nisi kot ostali?
Te je strah obtoževanja,
ustrahovanja?
Ali pa ti je vseeno
in si samo ti – en, unikat.

Kaj se zgodi če obtožuješ?
Te je sram?
Jaz se kar vdam.
Popravi se
in ustavi
to ustrahovanje
to obtoževanje.

In kaj se zgodi, če povsem
normalno živiš?
Ali pomagaš,
in na koncu tudi zmagaš?
Ni lepšega občutka,
kot takrat, ko srce ti pove,
da ravnal si čisto prav.

Ana Blatnik

I.

Neizgovorjene besede,
prestrašeni pogledi brezskrbnih oči,
svet v miru.

II.

Bujna krošnja.
En list odpade, tišina.
Življenje gre naprej.

III.

Sončen poletni dan,
smeh skupin ljudi odmeva,
zmrzujem v samotni.

Megi Tinev

POT 1

Odpreš oči in zagledaš pred sabo začetek,
start, ki sili vate kot metek.
Upreti se mu ne moreš,
po njem hrepeniš,
a si ga ne želiš.

Stopiti čez črto je težko,
priti do cilja še težje,
a na koncu,
ko nate zemlja leže,
je vse lahko ...

Korak sledi koraku,
kot otrok mami,
kot luči v mraku.
Je to pravi korak?
Je v tej luči mrak?
Spoznati jo mora vsak,
brez poti je le zrak.

A ko te duša zapusti,
je vse lahko.
V zarjo resnice je zavito,
vidno vsako je križišče
in vsak zavoj,
ki je krojil tvoj kraj.
Morda je raj,
oh, ko bi le bil vsaj!

Prav kraj,
konec, ki nas straši,
ki se mi približuje,
je največji dar.
Je odmor.

Saj, ko nate zemlja leže,
je vse lahko, je vse mehko ...

Megi Tinev

RESNICA

Ti, ki ne veš, kdo si!
On, ki misli, da si ti!
Sploh veš, kaj je resnica?
Kdo jo skriva, zakaj se je boji?

Tisti, ki si jo podredi, jo malo spremeni, vlada.
Tisti, ki jo išče, se upre.
Tisti, ki se ji vda, strada.
Tisti, ki jo izve, pa umre.

Hočeš jo najti?
Pozabi na vse, saj vse, kar veš, je laž!
Bodi otrok in sledi spontanosti.
Praviš, da ne znaš?!

Vzemi papir.
Piši, riši, a pri tem ne razmišljaj.
Pred tabo bo resnica.

Da bi jo videl,
potrebuješ mir.
V sebi popolno tišino.

Zapri oči in videl boš.
Gledal boš z dušo,
ki je večna – to je tvoje tretje oko.
Samo najdi tišino.

Megi Tinev

SANJAJ

Zvok!
Ptičji smeh,
jok.

Jaz živim,
on ne.
Jaz sanjam,
zato živim.

On, ki je sanje izgubil,
se za boga imenoval,
njega zdaj ni.
Ker sanj ni potreboval,
si je sam svoj grob izkopal.
Zdaj se mi skozi skelet smeji,
ker še zmeraj sanjam.
Tudi, ko bedim.

Svetloba!
Sončni žarek topli,
ledena doba.

Kaj je to, prekleta pesem?
Kdo vodi zdaj moje pero?
Je to skeletni on?
Ne, ne vem, kaj je resnično?
So to blodnje, je realnost?

To je le tvoja misel,
tvoj sen.
A kdo to pravi?
Si to ti,
skeletni on?

Dotik!
Za hip se vse ustavi,
vse je le spomin s slik,
zame kratek stik.
Pok!

V tvoji glavi paradoks,
v moji le norost,
v njegovih beden nič.

Kdor naju posluša,
skeletni on,
si iluzije riše.
Misli, da naju razume,
a tega ne zmore nihče.

Zanj je prihodnost
dolga le dan.
Za naju je večnost,
mogočna kot sen.

Sanjaj človečnost
usodi predan!

Megi Tinev

VAMPIR

Srce sem ti položil v dlan,
zaupanja vredno,
večno mlado dlan.

V krvi odsev bolečine.
Z dolgimi, ogabnimi nohti,
orlovskimi kremplji
cefraš modre,
od mraza sive žile.

Čutiš umirajoč utrip,
smrtni dih iz pljuč.
Hraniš se,
počasi, počasi trgaš meso,
a nikoli ne boš sit.

Zobe zarivaš v dušo.
Kri piješ kot vampir,
po slamici življenja
zalivaš svojo sušo.

Vino v tvojih očeh me opija.
Kot droga me mamijo razpokane ustne.
Vdajam se tvojim strastnim prijemom,
čeravno me od bolečine zvija.

Utripa več ni,
luč očesa sveta je ugasnila.
Sem v temi, tam, kjer si ti.
Si srečen?

Megi Tinev

BORCI

Otroci naj bili bi le majhna, nedolžna bitja,
a to danes ni več mogoče.

Zaradi odraslega ritja in vpitja,
ki nam v duši mnogokaj povzroča,
naša mlada srca niso več vroča,
so vse bolj otopela in nenadzorujoča.

Odrasli so nas napotili v boj –
v boj za obstoj:
za vsako točko, oceno, priznanje,
in temu ni več kos naše znanje.

Tu ni več enakosti,
pomembne so vse malenkosti!
A če se jih ne držimo,
nas takoj pokarajo in
za nasilneže, pubertetnike razglašajo.

Ne zavedajo se, kaj počnejo,
ne vedo, česa ne smejo!
Ne spominjajo se svojega otroštva,
ko mirne vesti so ležali v travi,
saj se niso obremenjevali,
koliko imajo v glavi.

Uničujete naše otroštvo
in naše upe,
za vas je pomemben le uspeh
in nič iz naše duše!

Takrat, ko se naša zavest prebudi,
ki nas vleče k otroštvu,
se za vas obrne ves svet,
kot da vas nekaj obnori!

Takoj naredite red
in spet se naša vest zapre v arest.
To tako ne gre več!!!

Iz dna duše bomo potegnili meč,
za nas in ves otroški svet,
ker tako živeti ne moremo več!

Iz nas hočete izvleči le najboljše –
najboljše za vas in ne za nas!

Pri tem se ne zavedate,
da na ta račun trpimo.

Malo spimo,
se le učimo,
bedimo
in vse, kar želite,
storimo. Tu smo samo,
da vas zadovoljimo.

Smo najboljši delavci,
saj od vas želimo le pohvalo,
ta nas hrani in brani
bolj kot katerakoli jed na svetu,
bolj kot katerikoli ščit, kovan v jeklu.

Vaša pohvala nas bodri,
čeprav se sliši le včasih.
Na žalost, takšna je stvarnost
in kruta realnost.

A vedite, enkrat bo to prišlo za vami:
prav to, kar sedaj delate z nami.
V naslednjem življenju, če ne v tem,
se boste tudi sami uprli tem rečem.

In šele takrat nas boste razumeli.
Takrat bo jasno,
o čem govorim in po čem hrepenim!
Vedite,
da največji borci smo mi –
mi, otroci,
čeprav v vaših očeh smo le navadni froci.

Megi Tinev

POT 2

Hej, brat, po krvi drugačen,
a zmeraj enak mi!
A mi verjameš, če rečem,
da sem ti?
Moja in tvoja,
drugačna, a zmeraj ista,
uspeha lačna,
od jeze mračna,
soncu privlačna
je najina pot.
Že kot otrok si ti jaz in jaz ti.
Si mi upaš oporekati?!
OB ROJSTVU
sva sosednji duši,
nastanjeni v novih telesih.
Logika se pri tem ruši,
saj ni nič v ravnovesjih.
Se v krvi pretaka
potreba po sanjah,
življenju, ljubezni in smrti.
Najina vrata so priprta,
želiš jih odpreti,
a se bojiš, da jih ne moreš doseči.
Vse temelji na sreči.
Svetloba v oči plane,
zareže v dušo rane,
novo ŽIVLJENJE vstane!
Si pripravljen
boriti se,
ljubiti,
upreti se,
spremeniti,
hrepeneti,
žareti,
živeti,
usahiniti in
umreti?!
To življenje,
ki v otroštvu večno lepo se zdi,
je priložnost

da sam se dokažeš sebi.
Vedi, da najboljše je prav v tebi!
Jaz ali ti, od nekdaj se poraja tisočero
možnosti!
Zmeraj se s sočutjem rēdi,
in fovšije stradaj!
Tedaj boš ljubljen in vedel boš, kaj je
LJUBEZEN.
Vsi tvoje Sonce želeli bi postati,
a nekdo bo Luna,
ki osvetlila bo tvojo temo!
Za to luno bil si ti rojen in ona zate,
skupaj sta zvezdnato nebo!
Ljubezen je kot vojna,
lahkega začetka,
a težkega konca!
Takrat je vse temno,
brez ZEMLJE, VODE, OGNJA, ZRAKA!
V srcu nekaj manjka.
Ogenj, katerega plamen v srcu je manjši
kot plamen na sveči,
izgubi pomen,
z vodo si v roke ne more več seči.
Zrak težak nad tabo visi,
skrivnost v njem zamotana
kot ključ nad vrati,
ki ga ne moreš doseči.
Zemlja zaspala se več ne vrtila,
vse stoji in čaka na KONEC!
Ko hrepenenje po življenju izpuhti,
se zemlja odpre,
padaš, padaš.
Vse se vate zazre,
dokler se srce ne zapre!
Vrata na začetku priprta,
so sedaj zaprta,
s ključem skrivnosti prekleto,
razkrivajo ti resnico sveta.
Kdo si, kaj si,
zveš na koncu,
kjer duša je sveta.

Megi Tinev

GLOBINA

V globino srca
sem pogledal s pogledom,
črnim od sveta.

Srd večne noči
se v tem odsevu iskri,
v njem kaplja krvi.

To si ti.

KROJAČ

Naš svet se vrti,
kot kolo sreče nam vsem
usodo kroji.

Krojač večnosti se nam smeji,
nit pretrga,
se reži.

O, duh skrivnostni,
iz večne noči ni poti.
Ni zlate niti, jeklene šivanke.

Le nerešljive uganke,
spomini večne neznanke.
Zapravljen čas,
krojačeva past.

Patricija Županovič

POT

Vidim pot pred seboj,
vidim pot za menoj.
Dolgo že je od začetka,
še dosti dlje pa je do konca.
Tale pot me muči,
iz mene dela norca.

Pogumno stopam po tej poti,
ki je ravna, ki je strma,
kjer so vzponi in so padci.
Pogumno stopam po tej poti,
ki se je vsak drugače loti.

KONCI

Nekaterih stvari je hitreje konec,
nekatero se ne želijo končati.
Včasih mine cela večnost,
da dojameš, da se je časa treba bati.

Večkrat je prepozno,
ne moreš nazaj,
res je grozno,
ampak nimaš več kaj.

Patricija Županovič

MRAČEN SVET

V tišini, vsak zase.
Ne vidi oko obraza,
nihče nikogar ne opaža,
luč človeštva počasi ugaša.

Biti človek sočloveku?
Prekrila nas je ošabna obleka,
plašč preko celega sveta.
Nikomur se nič več ne da.

Narediti stvar iz čiste prijaznosti srca,
to je nekaj tujega.
Pomoč drug drugemu, tega več ni,
ljudem na tem svetu se mudi.
Da zase naredili bi vse,
za druge nič – tako zdaj gre.

Vsak zase, vsak po svoje
vsak za svoje, nič za druge.
Ni več ljubezni struge,
ni več stvari, človeku ljube.

Prijaznih besed že dolgo več ni,
za dobrimi dejanji ne ostajajo sledi.
Le kje se lepa misel še dobi?
Jaz ne vem, povej mi ti.

Patricija Županovič

TEŽNJE SRCA

Poslušati srce je težko,
imeti nekoga v srcu je lepo.
Ko pa se nekdo iz njega izreže,
to v življenju je najteže.

VPRAŠANJA

So vprašanja brez odgovorov.
In odgovori brez vprašanj.
Včasih za en sam odgovor
potrebuješ več tisoč vprašanj.

Nikomur ne more biti vse jasno,
a ljudje bi radi vedeli prav vse.
Nekateri odgovori niso za javnost,
pa se vseeno tam znajdejo.

Vprašanja postavlja vsak,
ki odgovor bi vedel rad,
ampak to še ne pomeni,
da bo tak, kot ga želi.

Patricija Županovič

NJENA LUBEZEN

Njeno veselje,
razlog za srečo.
Z ljubeznijo gorečo
ima prihodnost blešččečo.

Naj ljubi,
naj bo ljubljena.
Naj sreča ji bo naklonjena.

Ko o njem govori,
kar blešči,
v njej ljubezni luč gori.

Vesel si zanjo tudi ti,
veseli zanjo bodimo vsi!

MOJA KRHKKA DUŠICA

Osamljena moja duša
ljubezen najti poskuša.

Kdo bi ljubil,
kdo bi z mano znal,
kdo z mojo dušico dobro bi ravnal?

Ali potrebujem ljubezen tujo?
Kakšno imam po tem nujo?

Mogoče sebe moram prej sprejeti,
da kdo drug me bo mogel rad imeti.

Patricija Županovič

POGLED

Nekaj v njenih je očeh,
nekaj skriva njen nasmeh.
Nekaj oči mi govorijo,
česar usta ne povejo.

Oči v mene so uprte,
ampak ona me ne gleda.
Ona je daleč z mislimi,
mimo svojega pogleda.

IZGUBLJENA DUŠA

Luči nimajo pomena,
vidi se le tema.
Prazna duša srce ubija,
težka črnina telo ovija.

Srce se duši,
dušo mori.
Telo trpi,
obraz komaj zdrži,
težko se vsak dan pretvarja.
Da laže, da igra,
skrivnosti ne izda.

Ni srca,
ki veselo migeta,
je le duša ranjena.

Patricija Županovič

RAZLIČNI SMO

So majhne,
so velike razlike.
Na svetu smo ljudje, takšne
ali drugačne oblike.

Nekateri so na svetu,
da druge jezijo,
spet drugi, da nas učijo.

Nekateri za to, da ljubezen delijo,
in drugi, ki te žalostijo.

Smo različni, včasih pa isti,
med nami hodijo grozni, strašni ljudje,
pa tudi tisti nedolžni in čisti.